

Zdajci zaškripljejo vrata, koraki se približajo. Oba se vzdramita; roka hitro izpusti roko, in »Z Bogom, Cilka!« — »Bog te čuvaj, Vinko!« zazveni kakor jeden vzdih v mrtvaški sobi.

V tem hipu stoji Jurijček med njima. Hitro prime Cilčino desnico, katero je Vinko ravnokar izpustil, in jo zopet položi v njegovo.

»Jurijček, kaj delaš?« zakliče Cilka že na pol onemogla.

»Kar moram,« odgovori Jurijček zamolklo. »Cilka,« nadaljuje s slovesnim glasom, »tukaj, vpričo rajnega očeta te odvezujem dane besede. Oče, prepričan sem, storili bi takisto, če bi še živeli. Zakaj bi bili nesrečni vsi trije? Dovolj, da sem jaz. Odrekam se tebi kot ženin, a prosim, da ti smem biti brat, prijatelj. Ti pa, Vinko, ne zabi, da me imaš od tega trenutka za najzvestejšega prijatelja. Bodita srečna — srečna!« ponoví siloma, dočim obema stiska roke.

Dalje ne more govoriti. Glas mu zatrepeče, okó se mu porosi. Da skrije svojo tožnost, poklekne pred očetovo krsto in moli.

Tudi Vinko in Cilka ganjena poklekneta in povzdigujeta svojo molitev do prestola vseмогоčnega Bogá, ki takó umno in ljubeče vodi usodo svojih otrók . . .

Goslarju.

Lep nisi, obraz tvoj zagôrel, raskáv,
In vender, ko strune pojó ti pod lokom
Zdaj z radostnim smehom, z bridkostnim zdaj jokom,
Iskreno podal bi rokó ti v pozdrav.

Zamaknjen poslušam glasove le-té:
Igraj mi, da struna se jasno oglaša!
Ti tujec, jaz tujec, a pesem to naša —
Obema po domu trepeče srcé!

Glej, svet se razmika, oh, gledam jih spet
Domače gorice, goré in planine,
Cvetoče vrtove, zelene doline,
Razgrujen pred mano ves rajski je svet!

In tukaj so zopet vsi znanci zvestí,
Po njih se v tujini od srca mi toži . . .
Glej, ta me pozdravlja, ta roko mi proži,
Prijazno mi govor domači zvení! — — —

Lep nisi, obraz tvoj zagôrel, raskáv . . .
Kaj vidim? Oh, solze tekó ti po lici?
Oprósti! Lepó je to lice v resnici —
Prisedi! Ná roko! Pozdrav za pozdrav!

A. Funtek.

